

gældende Priskuranter og ikke ved nogen Art Smudskonkurrence søge at skaffe sig Arbejdet gjort paa urimelig billig Maade —, naar dette bliver Tilfældet, siger jeg, kan jeg ikke indse, at Licitationsprincippet ikke er absolut at foretrække for den Vilkaarlighed, det dog maa siges at være, at en enkelt Mand faar Arbejdet. Men endelig har Justitsministeren ogsaa vakt en naturlig Bitterhed i visse Arbejdsgiverkredse — ikke i Nyborg, men andetsteds —, thi hvorfor vælge netop denne Mand? Det er et rent Tilfælde, som spiller denne Mand ind i Ministerens Forhandlinger og gør, at han faar Arbejdet. Ministeren sagde i Gaar, at der af forskellige Medlemmer her ikke var indvendt noget mod Mandens Dygtighed og Hæderlighed. Nej, man maa forudsætte, at Manden er en almindelig hæderlig og jævnt dygtig Mand. Han er selvfølgelig hæderlig og jævnt dygtig, men han er ikke et Hoved høiere end alle andre Mestre. Jo længere vi forhandle om denne Sag, des mere uforstaaeligt bliver det mig, at en Justitsminister vil, at denne Mand skal have det Arbejde. Men nu kommer der en helt ny Situation. Jeg erfarer under Mødet her, at den beklagelige Situation er indtraadt med Hensyn til vore Arbejdsforhold, at vi kunne vente Krig og maaske Krig i lang Tid — vi haabe, at den ikke maa vare længe, men derom ved man intet —, idet Arbejdsgiverforeningen skal have erklæret overfor det Tilbud, Arbejderorganisationerne have fremsat, at den ikke kan forhandle derom. Efter alle Solemærker at dømme betyder det en Lock-out, og blandt dem, som ere Anførere her, er netop den Mand, Justitsministeren vil benytte. Han er en af Lock-outens fremtrædende Mænd. Det er ikke udelukket, at denne Lock-out ikke kommer til at falde netop saadan i Lave, som Arbejdsgiverforeningen ønsker. Det er muligt, navnlig hvis den bliver langvarig, at den vil kunne komme til at betyde en Sprængning blandt Arbejdsgiverne, og Samfundet vil i sin egen Interesse forstaa, at de Arbejdsgivere, som ikke ville være med, maa man i hvert Tilfælde ikke bekæmpe. Nu sætter jeg, at vi faa Lock-outen, og at den bliver langvarig, og at man i Forvejen har givet Arbejdet til denne Mand, og at der paa samme Tid er Folk, baade Mestre og Svende, Arbejdsgivere og Arbejdere, som kunne paatage sig Arbejdet. Fra Justitsministerens og Fængselsmyndighedernes Side er det hævdet som Begrundelse for Forslaget, at der er en absolut Nødstilstand paa Fængselsvæsenets Omraade, og har

man modtaget en Mands Tilbud, har man sagt A, maa man ogsaa sige B, selv om Situationen former sig saadan, at Arbejdet kunde udføres af andre end den, man har givet det til. Det er en ganske meningsløs Tilstand, navnlig naar man fra de forskellige Sider har hævdet Nødvendigheden af, at dette Arbejde bliver udført saa hurtigt som muligt.

Jeg vil benytte Lejligheden til at rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, nemlig om han vil gøre, hvad han kan — og han er den vigtigste i saa Henseende — til, at ikke alene Arbejdet ved Bygningerne bliver udført af Folk, som lønnes efter de forhaandenværende Priskuranter, men ogsaa, at Inventaret udføres paa denne Maade. Arbejdet ved vore offentlige Institutioner skulde ikke gerne udføres af Folk, som lønne de Mennesker, de beskæftige, saa lavt, at disse ere nødt til at henvende sig til det offentlige eller til private om Hjælp, naar de skulle have noget, der gaar ud over deres Livsbehov. Jeg har et udmærket Eksempel. Det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow), som for Øjeblikket sidder ved Siden af mig, er, saa vidt jeg ved, Medlem af Bestyrelsen for Julemærkesanatoriet, der er beregnet til at skulle koste 800,000 Kr. godt og vel og rumme 100 Børn. Jeg erfarer, at Arbejdet ved Udførelsen af Madrasser til dette Sanatorium er givet i Entreprise til en københavnsk Grosserer, som igen har givet det i Entreprise til en Ikke-Fagmand her i København. Denne Mand benytter Arbejdere, som lade sig nøje med en Dagløn af 2 Kr. for 12 Timers Arbejde. Resultatet heraf er, at de paagældende Arbejdere, der ere Familieforsørgere — jeg har undersøgt Forholdene — maa tage til Takke med smaa 1-Værelses Lejligheder i Byens yderste Periferi, hvor de leve under hygiejniske Forhold, som betinge, at Tuberkulosen kan hæрге disse Hjem. Det er ganske meningsløst, selvmodsigende. Paa den ene Side er der en Række Mænd, som sætte sig i Bevægelse for at helbrede Børn for Tuberkulose. Disse Mænd anvende Midler, som ikke ere deres egne, men som ere samlede ind, betydelige Midler, til Opførelse af et Sanatorium, men det er dem komplet ligegyldigt, hvorledes Arbejdet ved Sanatoriet bliver udført, og om den Lønning, de paagældende faa, er saadan, at deres Hjem lide under Sult og Tuberkulose. Det have de ikke tænkt over, vil jeg tro. Jeg beder derfor Ministeren om at love her i Salen at sørge for, at der ogsaa med Hensyn til Inventaret bliver truffet Foranstaltninger til at hindre, at en Smuds-